

عنوان مقاله:

تبیین قواعد تصویرگری اسب در سه شاهنامه ی تیموری با تکیه بر متون اسب شناسی

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای تجسمی، دوره 27، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

سمانه سبزه کار - کارشناس ارشد پژوهش هنر، گروه پژوهش هنر، دانشکده علوم نظری و مطالعات عالی هنر، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

سعید خودداری نایینی - استادیار گروه مطالعات موزه، دانشکده حفاظت و مرمت، دانشگاه هنر، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

اسب با همان حضور پررنگی که در زیست گذشتگان -خصوصا پادشاهان- داشته به تصاویر کتاب ها راه پیدا کرده است، از این رو او یکی از مهم ترین ابژه های تصویری در خلق نگاره ها قلمداد می - شود. با توجه به این موضوع و نگاه به ارزش حیوانی که نه تنها نماینده ی قدرت و عظمت یک لشکر بوده است بلکه نقش یگانه ای در خودنمایی های شاهانه ایفا می کرده باید پرسید مصوران او را چگونه به تصویر کشیده اند؟ آن ها که خود در بستر جامعه ی درباری می زیسته و یحتمل صاحب اسبی بوده تا چه اندازه در تصویرگری این حیوان به کیفیاتی وفادار بوده که بر اسب خوب و زیبا دلالت داشته است؟ آیا این کیفیات که مستخرج از متون اسب شناسی از جمله فرس نامه ها و دیگر کتاب های نوشته شده در باب خیول و اسبان است با معیارهای مصوران در تصویرگری اسب هم پوشانی دارد یا به کل متفاوت از یکدیگر هستند؟ برای پاسخ به این سوال ها تنها سه شاهنامه ی مصور عصر تیموری به روش توصیفی-تحلیلی مطالعه شده اند. دو نتیجه از این پژوهش حاصل می شود، نخست اینکه بازنمود اسب در این سه دست نوشته ی مصور خارج از چارچوب طبیعت نبوده است. دوم آنکه مصوران شاهنامه ی بایسنغری تلاشی ستودنی در جهت تصویرگری اسب نیک داشته اند و معیارهای ایشان بسیار به گفته های اسب شناسان نزدیک است.

کلمات کلیدی:

تصویرگری اسب، متون اسب شناسی، شاهنامه، بایسنغری، ابراهیم سلطان، محمد جوکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775246>

